

Jo Nesbø

Leopardul

Traducere din limba engleză de
Liviu Szoke

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO

Leopardul / Jø Nesbo ; trad. din lb. engleză de Liviu Szoke. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1321-7
I. Szoke, Liviu (trad.)
821.113.5

Titlul original: Panserhjerte
Autor: Jo Nesbø

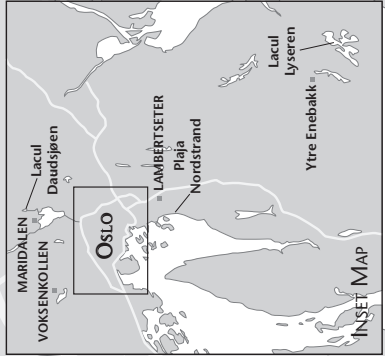
Copyright © Jo Nesbø 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1321-7

CENTRUL ORAȘULUI OSLO

Partea întâi

1. Înecul

Ea se trezi. Clipi în întunericul ca de smoală. Căscă, apoi trase aer pe nas. Clipi din nou. Simți cum o lacrimă îi alunecă pe față, apoi cum aceasta dizolvă sarea celorlalte lacrimi. Dar saliva nu-i mai ajungea în gât; gura îi era uscată și aspră. Obrajii îi erau împinși în afară de presiunea din interior. Corpul străin din gura ei îi dădea impresia că o să-i explodeze capul. Însă ce era? Ce era? Primul lucru la care se gândi când se trezi fu că vrea să se întoarcă. Înapoi în adâncimile întunecoase și calde care o învăluiseră până atunci. Efectele injecției pe care i-o administrase el încă nu trecuseră, însă ea știa foarte bine că avea să urmeze și durerea, căci o simțea crescând în pulsul ei încet și amorțit, în zvâcnirea spasmodică a sângelui în propriul creier. El unde era? Stătea cumva chiar în spatele ei? Își ținu răsuflarea, ascultând. Nu auzi nimic, dar simți totuși o prezență. Ca și cum acolo ar fi fost un leopard. Cineva îi spusese că leopardzii făceau atât de puțin zgomot încât se puteau furișa neauziți până lângă prăzile lor, în întuneric. Că își puteau potrivi răsuflarea ca să capete același ritm cu a ta. Că își puteau ține răsuflarea când ți-o țineai tu. Dar ea era sigură că îi poate simți căldura corpului. Ce mai

aștepta? Expiră din nou. Iar în clipa aceea fu sigură că simțise o răsuflare în ceafă. Se răsuci brusc, lovi cu mâna, dar nu întâlni decât aer. Se ghemui, încercând să se facă mică, să se ascundă. În zadar.

Cât timp rămăsese inconștientă?

Medicamentul își pierdea efectul. Senzația dură doar o fracțiune de secundă. Suficient cât să-i ofere senzația de anticipare, promisiunea. Promisiunea a ceea ce urma să vină.

Obiectul străin care fusese așezat pe masa din fața ei era de mărimea unei bile de biliard, dintr-un metal lucios, pe care erau săpate mici găuri, numere și simboluri. Dintr-o gaură se ițea un fir roșu ce avea o buclă în capăt, care o dusesse imediat cu gândul la bradul de Crăciun ce trebuia împodobit în casa părinților ei pe 23 decembrie, adică peste șapte zile. Cu globuri sclipitoare, zâne de Crăciun, inimioare, lumânări și steaguri norvegiene. Peste opt zile, urmau să cânte tradiționalul colind de Crăciun, iar ea avea să vadă ochii scânteietori ai nepoților și nepoatelor sale atunci când își vor desface cadourile. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă altfel. Toate zilele de care ar fi trebuit să profite la maximum, evitând evadările din cotidian, pe care ar fi trebuit să le umple cu fericire, viață și iubire. Locurile prin care trecuse fără să le vadă, cele pe care plănuise să le viziteze. Bărbații pe care-i cunoscuse, bărbatul pe care încă nu îl cunoscuse. Fetusul de care se debarasase la șaptesprezece ani, copiii pe care încă nu îi avusese. Zilele pe care le irosise pentru cele pe care crezuse că le mai are.

Apoi încetă să se mai gândească la orice altceva în afară de cuțitul care fusese etalat pentru ea. Și la glasul blând care îi spusese să-și bage acea bilă în gură. Iar ea se

supusese, normal. Cu inima bubuindu-i în piept, deschisese gura cât putuse de mult și împinsese înăuntru bila aceea cu firul atârnat afară. Metalul avea un gust amar și sărat, precum lacrimile. Apoi capul îi fusese dat cu forța pe spate, iar oțelul îi arsese pielea când tăișul cuțitului îi fusese lipit de gât. Tavanul și încăperea erau iluminate de un lampadar comun sprijinit de perete, într-un colț. Beton gol, cenușiu. În afară de lampadar, în încăperea se mai aflau o masă de camping, două scaune, două sticle goale și două persoane. Ea și el. Simți mânușa de piele atunci când un deget trăsesese ușor de firul roșu care îi atârna din gură. Iar în clipa următoare, avu impresia că pur și simplu îi exploda capul.

Bila își mărise dimensiunea și îi împinsese cu forță interiorul gurii. Însă oricât de mult și-ar fi desfăcut fălcile, presiunea rămânea constantă. Iar el o examinase cu o privire concentrată, preocupată, ca un dentist care verifica dacă aparatul dentar stă cum ar trebui. Un surâs subțire, ce trăda mulțumire.

Cu ajutorul limbii, pipăise muchiile circulare ușor înălțate din jurul găurilor din bilă, înțelegând că ele erau cele care îi apăsau cerul gurii, limba, dinții și omușorul. Încercase să spună ceva. Iar el ascultase cu răbdare sunetele lipsite de sens care-i ieșeau din gură. Încuviințase când ea renunțase până la urmă, apoi scosese o seringă. Picătura din vârf scânteia în semiobscuritate. După care el îi șoptise în ureche: *Să nu atingi firul!*

Apoi îi făcuse o injecție în gât. Iar ea își pierduse cunoștința în câteva secunde.

Își asculta propria răsuflare îngrozită în timp ce clipea în beznă.

Trebuia să facă ceva.

Își așează palmele pe spătarul scaunului, care devenise lipicios de la sudoarea ei, apoi se săltă în picioare. N-o opri nimeni.

Avansă cu pași mici până se lovi de perete. Pipăi suprafața netedă și rece. Ușa de metal. Trase de zăvor. Nu se clinti. Încuiată. Normal că era încuiată. Ce își imaginase? Auzea un râset sau era doar în capul ei? El unde era? De ce se juca în felul ăsta cu ea?

Fă ceva! Gândește! Dar ca să gândească, mai întâi ar trebui să scape de bila asta, înainte ca durerea s-o facă s-o ia razna. Își puse degetul mare și arătătorul în colțurile gurii. Pipăi muchiile acelea înălțate. Încercă în van să-și strecoare degetele sub una dintre ele. O luă tusea și o cuprinse panica, atunci când se trezi că nu poate să respire. Își dădu seama că muchiile tumefiaseră carnea din jurul traheii, așa că în curând avea să fie în pericol de asfixiere. Izbi cu piciorul ușa de metal, încercă să țipe, însă bila aceea înăbușea orice sunet. Renunță iar. Se rezemă de perete. Ascultă. Nu cumva îi auzea umbletul acela precaut? Nu se mișca prin cameră? Se juca cu ea, încercând s-o facă să înnebunească? Sau era doar sângele ei, care îi bubuia în urechi? Se ținu tare, ignorând durerea, și se sili să-și închidă gura. Muchiile coborâră cu greu, însă apoi fâșniră imediat înapoi în sus, forțându-i gura să se deschidă la loc. Acum bila părea să-i pulseze în gură, ca o inimă de fier, parte din ea.

Fă ceva! Gândește!

Arcuri. Muchiile erau acționate de arcuri.

Acestea fuseseră declanșate când el trăsesese de fir.

Să nu atingi firul! îi spusese el.

De ce nu? Ce s-ar fi întâmplat?

Se lăasă să alunece în josul peretelui, până ajunsese în fund. O răcoare umedă răzbătea din podeaua de beton. Dădu să țipe iar, dar nu reuși. Tăcere. Liniște.

Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună celor pe care îi iubea, în locul vorbelor pe care le folosise ca să umple tăcerea față de cei care îi erau indiferenți.

Nu exista nicio cale de scăpare. Era doar ea și această durere incredibilă, care-i făcea capul să explodeze.

Să nu atingi firul!

Dacă trăgea de el, poate că muchiile s-ar retrage în interiorul bilei, iar ea ar scăpa de durere.

Gândurile îi umblau parcă într-o buclă. De cât timp se afla aici? De două ore? De opt? De douăzeci de minute?

Dacă tot ce trebuia să facă era să tragă de fir, de ce nu o făcuse deja? Pentru că avertismentul acela îi fusese dat de un țicnit? Sau pentru că era doar o parte din joc? Pentru a fi păcălită să se împotrivească tentației de-a opri această durere inutilă? Sau jocul consta de fapt în sfidarea avertismentului și dacă ar trage de fir... s-ar întâmpla ceva oribil? Ce? Și ce era bila asta?

Da, era un joc, unul brutal. Pe care trebuia să-l joace. Durerea era insuportabilă, gâtul i se umfla întruna și în curând avea să se sufoce.

Încercă iar să țipe, dar țipătul i se transformă într-un suspin, iar ea clipi de câteva ori, fără să mai producă vreo lacrimă.

Găsi cu degetele firul care-i atârna dintre buze. Trase ușor de el, de probă, până ce acesta se întinse la maximum.

Cum era și firesc, regreta o mulțime de lucruri pe care încă nu le făcuse. Însă dacă o viață întreagă de negare ar fi condus-o în orice altă situație decât cea de față,

în clipa asta, ea ar fi ales-o pe aceea. Voia doar să trăiască. Să ducă orice fel de viață. Pur și simplu.

Trase de fir.

Acele țâșniră din muchiile circulare. Lungi de șapte centimetri. Patru îi străpunseră obrajii în ambele părți, trei trecură prin sinusuri, două prin orificiile nazale și două prin bărbie. Două ace îi străpunseră traheea, unul îi pătrunse în ochiul drept, unul în ochiul stâng. Mai multe ace străpunseră partea din spate a cerului gurii și îi ajunseră în creier. Dar nu aceea fu cauza directă a morții. Pentru că bila de metal împiedica orice mișcare, se trezi incapabilă să scuipe afară sângele care îi curgea din rănilor din gură. În schimb, începu să-i alunece de-a lungul traheii și în plămâni, așa încât oxigenul nu mai fu absorbit de fluxul sangvin, ceea ce duse la stop cardiac și la ceea ce legistul avea să numească în raportul său hipoxie cerebrală, adică lipsă de oxigen în creier. Cu alte cuvinte, Borgny Stem-Myhre s-a înecat.

2. Întunericul iluminat

18 decembrie

Zilele sunt scurte. Afară e încă lumină, însă aici, în camera mea obscură, e un întuneric perpetuu. În lumina lămpii de lucru, oamenii din imaginile de pe pereți par enervant de fericiți și de neștiutori. Atât de plini de așteptări, ca și cum ar fi de la sine înțeleș că viețile li se aștern înainte, un ocean de timp perfect calm, neted și netulburat. Am decupat articole din ziare, am tăiat toate poveștile lacrimogene despre familia cuprinsă de șoc, am eliminat toate detaliile sângeroase ale modului în care a fost găsit cadavrul. M-am mulțumit cu inevitabila fotografie pe care o rudă sau un prieten i-a oferit-o unui reporter insistent, o imagine cu ea în floarea vârstei, zâmbind de parcă ar fi fost nemuritoare.

Poliția nu știe multe lucruri. Deocamdată. Dar în curând vor avea mult mai multe informații cu care să lucreze.

Ce, când, cum se întâmplă ca un individ să devină criminal? Să fie înnăscut, să fie în gene, o potențială moștenire pe care unii o au, iar alții nu? Sau totul e modelat de nevoie, transformat într-o confruntare cu lumea, o strategie de supraviețuire, o boală care îți salvează viața, o nebunie plină

de rațiune? Pentru că-n timp ce boala este un bombardament febril al trupului, nebunia este o retragere necesară într-un loc în care cineva poate renaște.

Eu, unul, consider că abilitatea de-a ucide este fundamentală pentru orice persoană sănătoasă. Existența noastră este o luptă continuă pentru câștig și oricine nu e în stare să-și omoare vecinul nu are dreptul să existe. La urma urmei, omorul este doar grăbirea inevitabilului. Moartea nu îngăduie excepții, e un lucru bun, pentru că viața e doar suferință și durere. În felul ăsta, orice crimă devine un act de binefacere. Doar că nu pare așa când soarele îți încălzește pielea sau apa îți udă buzele și îți recunoști pofta imbecilă de-a trăi fiecare clipă și ești gata să-ți cumperi alte firimituri de timp cu tot ce-ai acumulat de-a lungul vieții: demnitate, statut, principii. Atunci trebuie să sapi adânc, să lași mai mult loc luminii derutante, orbitoare. Către întunericul iluminat rece. Și să percepi esența dură. Adevărul. Asta a trebuit să gădesc. Asta am găsit. Cum se transformă o persoană în criminal.

Ce-i cu viața mea? Oare cred și eu că e un ocean liniștit de timp nesfârșit?

Deloc. Nu va trece mult și voi ajunge în grămada de rebu-turi moarte, alături de ceilalți actori ai acestei dramolete. Însă oricare va fi starea de degradare a trupului meu, chiar dacă va rămâne doar un schelet, tot va avea un surâs pe buze. Pentru asta trăiesc, pentru dreptul meu de-a exista, pentru șansa de-a mă reabilita, de-a repara toată dezonoarea.

Însă acesta nu e decât începutul. Acum am să sting lampa și am să ies la lumina zilei. Puțina care-a mai rămas.

3. Hong Kong

Ploaia nu se opri. Nici măcar puțin. De fapt, nu se opri deloc. Ploua mărunț, săptămână după săptămână. Pământul era îmbibat cu apă, autostrăzile europene începeau să se lase, păsările migratoare nu mai migrau și fusese semnalată apariția unor insecte care nu aveau ce căuta în climatul nordic. Calendarul arăta că era iarnă, însă parcurile din Oslo nu erau doar lipsite de zăpadă, nici măcar maronii nu erau. Erau la fel de verzi și de îmbietoare precum terenul artificial din Sogn, unde disperajii să fie în formă alergau în colanții lor Bjørn Dæhlie, așteptând în zadar condiții propice să poată schia în jurul lacului Sogsvann. În ajunul Anului Nou, ceața era atât de groasă încât zgomotul artificierilor era purtat din centrul Osloului tocmai în suburbia Asker, însă nu vedeai absolut nimic, chiar dacă le lansai de pe peluza din spatele propriei case. Chiar și așa, în noaptea respectivă, norvegienii lansau artificii în valoare de șase sute de coroane de fiecare gospodărie, conform unui studiu de consum, care mai relevase și că numărul norvegienilor care își împliniseră visul la un Crăciun fără zăpadă pe plajele albe ale Thailandeii se dublase în doar trei ani.

Dar se părea că și în Asia de Sud-Est vremea o luase razna: simboluri bizare, pe care de obicei le vedeai doar pe graficele din sezonul taifunurilor, deveniseră vizibile pe toată Marea Chinei. În Hong Kong, unde luna februarie este una dintre cele mai secetoase din an, turna cu găleata și vizibilitatea scăzută însemna că avionul cursei Cathay Pacific 731 de la Londra era nevoit să survoleze de câteva ori înainte să aterizeze pe aeroportul Chek Lap Kok.

— Ar trebui să te bucuri că nu trebuie să aterizăm pe aeroportul vechi, îi zise pasagerul cu față de chinez Kajei Solness, care strângea atât de tare brațele scaunului, încât încheieturile i se albiseră. Era în centrul orașului, ar fi însemnat să ne înfigem fix într-un zgârie-nori.

Acestea erau primele cuvinte pe care le scotea bărbatul de când decolaseră, în urmă cu douăsprezece ore. Kaja se grăbi să profite de șansa de-a se concentra la altceva în afara turbulențelor în care erau prinși momentan.

— Vă mulțumesc, domnule, chiar e liniștitor! Sunteți englez?

El se crispă ca și cum l-ar fi pălmuit, făcând-o să-și dea seama că-l jignise de moarte sugerând că ar fi putut face parte din rândul foștilor colonialiști.

— Aăă... poate chinez?

El clătină energic din cap.

— Chinez din Hong Kong. Dumneavoastră, domnișoară?

Kaja Solness se întrebă o clipă dacă să-i spună că e norvegiancă din Hokksund, apoi se rezumă doar la „norvegiancă“, la care chinezul din Hong Kong cugetă o vreme înainte de-a scoate un triumfător „Aha!“, urmat de o mică precizare cu „scandinavă“, după care o întrebă ce treabă avea în Hong Kong.

— Trebuie să găsesc un bărbat, răspunse ea, uitându-se în jos la norii cenușii-albăstriei, în speranța că în curând va vedea și terra firma.

— Aha! repetă chinezul din Hong Kong. Sunteți foarte frumoasă, domnișoară. Să nu credeți ce se spune despre chinezi, cum că s-ar căsători doar cu chinezi.

Ea reuși să schițeze un surâs vag.

— Chinezii din Hong Kong, vreți să spuneți?

— Mai ales chinezii din Hong Kong, încuviință el energic, ridicând în sus o mână fără verighetă. Eu lucrez în domeniul microcipurilor. Familia mea are fabrici în China și-n Coreea de Sud. Ce faceți diseară?

— Voi dormi, sper, răspunse Kaja căscând.

— Dar mâine-seară?

— Sper că până atunci îl voi găsi și că voi fi în drum înapoi spre casă.

Bărbatul se încruntă.

— Dar ce-i cu atâta grabă, domnișoară?

Kaja refuză propunerea bărbatului s-o conducă cu mașina și luă în schimb un autobuz, unul cu etaj, până în centrul orașului. O oră mai târziu, stătea singură pe un hol din hotelul Empire Kowloon, trăgând adânc aer în piept. Introdusese cardul de acces în ușa camerei și tot ce-i mai rămânea acum era s-o deschidă. Își sili mâna să apese clanța. Apoi ușa se deschise larg și ea se uită în cameră.

Nu era nimeni.

Normal că nu era nimeni.

Intră cu trolerul până lângă pat, apoi merse la fereastră și privi afară. Mai întâi în jos, la roiul de oameni de pe strada aflată cu șaptesprezece etaje mai jos, apoi la

zgârie-norii care în niciun caz nu semănau cu mult mai grațioșii ori mai pompoșii lor frați din Manhattan, Kuala Lumpur sau Tokio. Aceștia semănau cu niște mușuroaie de termite, înspăimântători și impresionanți în egală măsură, o mărturie grotescă a modului în care specia umană se poate adapta când șapte milioane de locuitori trebuie să-și găsească loc pe nu mai mult de o sută de kilometri pătrați. Kaja simțea cum o cuprinde oboseala, așa că-și azvârli pantofii și se lăsă să cadă pe pat. Chiar dacă era o cameră dublă și hotelul era de patru stele, patul lat de un metru douăzeci ocupa toată podeaua. Și abia acum înțelese clar că în toate acele mușuroaie de furnici ea trebuia să găsească o persoană, un om care, după toate aparențele, nu voia deloc să fie găsit.

O clipă sau două, își cântări opțiunile: să închidă ochii sau să se pună pe treabă. Se adună și se ridică în picioare, se dezbracă și intră în duș. După aceea, se postă în fața oglinzii și se convinse, fără vanitate, că acel chinez din Hong Kong avea dreptate: chiar era frumoasă. Nu era doar părerea ei, ci era un fapt aproape la fel de real precum era frumusețea în sine. Chipul cu pomeți înalți, sprâncenele groase și negre ca pana corbului, însă foarte fin arcuite deasupra unor ochi mari, aproape copilăroși, cu irisuri verzi ce scânteiau cu intensitatea maturității. Părul castaniu cu nuanțe mierii și buzele pline, ce păreau să se sărute una pe alta, alcătuiind o gură ce părea, cumva, mare. Gâtul lung și subțire, trupul la fel de mlădios și sâni mici, ce nu păreau mai mult de două movilițe, mici umflături pe o mare de piele albă, palidă ca iarna, perfectă. Curbura blândă a șoldurilor. Picioarele lungi, care convinseseră două agenții de modelling din Oslo să bată drumul până la școala ei din Hokksund, doar ca

să-i accepte refuzul cu o clătinare tristă din cap. Și cel mai mult o încântase momentul în care unul dintre ei îi spusese, la plecare:

— Bine, dar să ții minte, draga mea: nu ești o frumusețe *perfectă*. Ai dinții mici și ascuțiți. N-ar trebui să zâmbești atâta.

După aceea, începuse să zâmbească cu inima împăcată.

Kaja luă niște pantaloni kaki, o bluză impermeabilă subțire și apoi pluti, lipsită de greutate și neuzită, până jos la recepție.

— Vila Chungking? întrebă recepționera, incapabilă să se abțină să ridice o sprânceană, după care îi arătă cu degetul. Kimberley Road, apoi Nathan Road, după care la stânga.

Toate hostelurile și hotelurile din țările membre ale Interpolului erau obligate în mod legal să țină o evidență a tuturor oaspeților străini, însă când Kaja sunase la secretariatul ambasadei norvegiene ca să verifice unde fusese înregistrat ultima oară bărbatul pe care-l căuta, secretara îi explicase că Vila Chungking nu era nici hotel, nici vilă în sensul de locuință a unor persoane bogate. Era un șir de magazine, de localuri cu livrare la domiciliu, de restaurante și, probabil, mai mult de o sută de hoteluri clasificate și neclasificate având între două și douăzeci de camere împrăștiate în patru blocuri-turn enorme. Camerele de închiriat puteau fi caracterizate printr-o serie de însușiri ce variau de la simple, curate și confortabile până la maghernițe și celule de o singură stea. Și, cel mai important dintre toate: la Vila Chungking putea dormi, mânca, trăi, munci și pierde vremea un om cu pretenții modeste de la viață fără să-și părăsească mușuroiul.